

21. Fejezet - Kígyók

Harry nem tért vissza a Titkok Kamrájába, az óta az este óta, amikor megmentette Ginny Weasleyt Tom Denem emlékétől. Eltartott egy ideig, míg átmanőverezett a régi, omladozó folyosókon. Mikor végre bent állt a központi kamrában, csak bámulni tudta a baziliszkus bomló tetemét, ami négy évvel ezelőtt majdnem elvette az életét. El is vette volna, ha Fawkes nem lett volna ott.

A kamrában teljes csönd volt, leszámítva a távolból hallatszó vízcsöpögés neszt. A földet borító porból megállapíthatta, hogy semmi változás nem történt. Senki nem lépett be ebbe a terembe, mióta ő utoljára itt járt, és ez a gondolat végtelenül megnyugtatta. Természetesen tudta, hogy a Kamra, bár mélyen a Roxfort alapjai alatt helyezkedik el, a kastély védőbűbájain belülre esik. Mégis jó volt tudni, hogy a Sötét Nagyúr nem járt itt, mióta feltámadt. Igazából valószínűleg azóta nem járt itt, hogy közel ötven éve a Roxfortban tanult. És most, hogy a baziliszkus halott, a Kamra teljesen üresen állt.

Mégis maradt benne egy kis idegesség miközben Mardekár Malazár óriási kőszobra felé haladt, amely egykori szörnyű lakója csontváza fölé emelkedett. Teljesen tisztán emlékezett az óriási kígyó látványára, ahogy előbukkan a nyitott szájból. Nagy bátorságra volt szüksége, hogy felüljön a seprűjére és belerepüljön egyenesen abba a szájba, hiszen nem tudta, mivel találhatja szembe magát a másik oldalon.

Nem egy újabb baziliszkusszal. Abban kilencven százaléig biztos volt, hogy nem voltak többen a kamrában. Amennyire tudta, még a baziliszkusoknak is szükségük volt egy fajtársukra a szaporodáshoz, és Mardekár Malazár hírhedt háziállata ellenére, a baziliszkusok nem voltak honosak Angliában.

Odabenn sötét volt. Harry előhúzta a pálcáját és elmotyogott egy Lumost, hogy megvilágítsa az útját. A kör alakú kamra belsejében, a szájon átvezető alagút mögött egy egyedi, kígyókkal tekervényesen kifaragott ajtót talált. Tudta, ha megpróbálná kinyitni az ajtót, nem sikerülne, mert áttörhetetlen varázslatok zárják le. Csak egy módon lehetett átjutni rajta, és pillanatnyilag csak két ember volt a világon, akinek megvolt a képessége ahhoz, hogy belépjen.

Harry a kígyókra bámult, s arra koncentrált, hogy beszélni tudjon hozzájuk. Aztán egyszerűen azt mondta: „nyílj ki”. A szavak lágyan sziszegő párszasszóval törtek elő belőle. Egy pillanattal később a kígyók életre keltek, tekeregtek és forogtak, ahogy elmozdították a zárszerkezetet. Az ajtó csendben feltárult.

Harry dobogó szívvel lépett át a bejáraton a szobába. Tudta, hogy ő a második ember, aki az elmúlt ezer évben belépett Mardekár Malazár magánkönyvtárába. Az igazi Titkok Kamrájába.

A szoba kis mérete ellenére lenyűgöző volt. Ezer évvel ezelőtt a könyvek sokkal értékesebbek voltak, mint manapság. A szoba négy oldalát padlótól a mennyezetig könyvespolcok borították, Harry pedig érezte a védő és konzerváló bűbájokat, amik az évek során éppen tartották a könyveket.

Mármint azokat, amelyek megmaradtak. Tisztán láthatta, hogy sok hiányzik. Innen is, onnan is hiányzott egy-egy kötet, üres helyük ott tátongott, ahol egykor álltak. Ötven évvel ezelőtt a fiatal Tom Denem belépett ebbe a helyiségbe, és teleitta magát az itt talált tudással. Ötven évvel ezelőtt Tom Denem felfedezte az összes sötét titkot, amire szüksége volt ahhoz, hogy a világ legnagyobb Sötét Varázslójává váljon. Harry gyakran gondolkodott azon, vajon honnan jött az a sok tudás. Persze ő is belepillantott a Roxfort könyvtárának tiltott részlegén található könyvekbe, de Tom Denem olyan hatalmat ígért a halálfalóinak, amit sehol máshol nem találhatnak meg. Lennie kellett egy forrásnak, egy helynek, ahonnan elindult azon a sötét úton. Harry tudta, hogy a válasz ebben a kamrában rejtőzik.

Ötven évvel ezelőtt Tom Denem megszerezte Mardekár Malazár legsötétebb és legborzasztóbb titkait. Elvitte a könyveket, és elrejtette őket valahol, ahol hozzáférhetett, miután végzett a Roxfortban. Ez a tudás tette lehetővé, hogy azzá a teremtménnyé váljon, akit Lord Voldemortként ismernek. És még mindig tanult. Harry látta a könyveket az elméjében - a könyveket abból az álmából, amely annyira nyugtalanította. Fekete könyvek furcsa írással. Számos egyforma kötet. Naplók, gondolta. Mardekár Malazár, saját kezűleg írt, sötét varázslatokról szóló jegyzetei. Tíz karcsú kötet, de mind tele félelmetes erővel. És azzal, hogy elveszítette az annyira áhított Ódin Szemét, Tom Denem ismét a még utolsó uralma alatt elrejtett könyvekre fordította figyelmét, és újra tanulni kezdett.

De Harry nem tudta elhinni, hogy a kamra csak sötétséget rejthet. Még mindig több száz könyv volt itt. Denem csak egy kis részüket vitte el, ami azt jelentette, hogy az itt hagyott kötetek vagy túl általánosak, vagy értéktelenek voltak számára. Lehet, hogy Mardekár sötét varázslóvá vált, de valamikor a legjobb barátságban volt Griffendéllel, Hollóháttal és Hugarbuggal. Nem hagyhatott örökségül csak sötétséget.

Harry úgy érezte, hogy az egyik polc a szoba egyik távoli szögletében, melyen körülbelül mellmagasságban nagy üres rész tátongott, szinte vonzza magához. Megérintette, és végighúzta az ujjait a leülepedett vastag porrétegen. Itt álltak valamikor azok a könyvek. Tíz kötet. A Sötétség Könyvei. Mardekár Malazár magánjegyzetei. Még számos kötet hiányzott az üres hely alatti és fölötti polcokról. Ez a fal rendesen át volt válogatva.

Megfordult, és a szemben levő falra bámult. Az összes polc közül erről hiányzott a legkevesebb könyv, ami azt jelentette, hogy Denem nem értékelte az itt található információkat. És ott... pontosan szemben az üres polccal, tíz, ezer éves porral borított karcsú kötetet látott.

Dobogó szívvel sétált át a szobán, és megérintette az első kötetet, majd tisztelettudóan leemelte a polcról. Mint az álmában látott sötét könyvet, ezt is furcsa, kanyargós formák díszítették, bár a borító nem fekete, hanem barna volt. Az írás megszedítette, de egyszer csak ismerős alakzatba rendeződött. Párszanyelv. A könyv párszanyelven íródott.

Belenézett: Mardekár Malazár jegyzetei – I. kötet. Disszertáció a Fehér Mágiáról. Összesen tíz volt. Tíz kötet, amit Denem nem tartott fontosnak. A Világosság Tíz Könyve, amelyek tartalmazhatják a a Denem által választott sötétség ellenszerét.

Egy pillanatba került csak, hogy mind a tíz kötetet kihúzza a polcról és becsomagolja a láthatatlanná tevő köpenyébe. Aztán utoljára körbepillantott, elhagyta a kamrát, és egy elsziszegett paranccsal ismét bezárta. Megvolt, amiért lejött. Csak imádkozni tudott, hogy elég legyen ahhoz, hogy megmentse szeretteit a közeledő sötétségtől.

Amikor Perselus Piton visszatért a lakosztályába, rémülten vette észre, hogy Harry már nincs ott. Gyorsan átkutatta a szobákat, s látta, hogy a könyvtárban még mindig rendetlenség van, bár Harry jól láthatóan hozzálátott, hogy összeszedje a dűhében levert könyveket. De hova mehetett?

Tudta, hogy a fiú dühös, de nem volt biztos benne, miért. Őszintén szólva, a motivációinak még a felére sem tudott rájönni. Amikor szóba hozta Sonara Sinistrát, Perselus azt hitte, a fiú azt tervezi, hogy szaván veszi a nőt, vagy ami még furcsább, engedélyt kér rá, hogy megtehesse. Undorodó és felháborodott reakciója részben meglepő, részben örömdetes volt számára, mert nem volt teljesen biztos abban, hogy képes lenne félreállni és tétlenül végignézni, amint a házastársa megcsalja. Nem volt biztos benne, hogy Harry miért húzta fel magát ennyire, de egy dolog nyilvánvaló volt: Sinistra vonzalma nemkívánatos. És bár fogalma sem volt, mivel nyugtathatná meg Harryt, azzal pontosan tisztában volt, hogy mihez kezdjen Sinistrával.

A szobájához viharzott, és addig dörömbölt az ajtón, míg Sinistra be nem engedte. A nő meglepődve nézett rá, mivel Piton gondosan kerülte a társaságát, annak ellenére, hogy mindketten mardekárosok voltak.

- Perselus? - kérdezte idegesen, köntösét erényesen karcsú teste köré fogva. Perselus elgondolkodott, hogy miért bajlódik egyáltalán a színleléssel. Ő már nem volt annyira fiatal, hogy vonzó legyen a számára.

- Tartsd magad távol Harrytől - parancsolta, egyenesen a dolog közepébe vágva.

A nő szemei erre összeszűkültek.

- Nem hiszem, hogy a kapcsolatom...

- Idehallgass, Sinistra - mordult fel Perselus. – A felé irányuló vonzalmad nem kívánatos. Amikor rájött, hogy mit akarsz, nagyon kiborult. Csak egyszer figyelmeztetlek. Ha még egyszer a közelébe mész, biztosíthatlak, hogy ő lesz az utolsó fiatalember, akit megpróbáltál az ujjad köré csavarni. Az összes többi még az érintésed pusztá gondolatára is sikítva fog elrohanni, miután elfogyasztottad a bájitalt, amely véletlenül az ételedbe került. Garantálom, hogy nem lesz gyógymód vagy bűbáj, ami helyrehozza a kárt, amit a külsődben okozni fog. Elég világosan beszéltem?

A nő elsápadt, és leplezetlen félelemmel bámult rá. Nem kis fenyegetés volt ez egy bájitalmestertől, és ezzel ő is tisztában volt.

– Tökéletesen - biztosította összeszorult torokkal.

Perselus elégedetten bólintott, és az ajtó felé sétált.

De persze a nő mégiscsak mardekáros volt, és nem tudta megállni, hogy a fenyegetés ellenére ne próbáljon megmenteni valamennyit a helyzetből.

- Nem gondoltam, hogy ennyit jelent neked - jelentette ki.

Perselus tudta, hogy a kérdés fenyegetést is rejt magában - a nő talán rátapintott egy eddig ismeretlen, gyenge pontra.

- Sinistra - morogta figyelmeztetően. – Ne is álmodj róla.

Ezzel becsapta az ajtót maga mögött.

De hol van Harry? Már jóval elmúlt a takarodó, és tudta, hogy Harry már jó éjt kívánt Ronnak és Hermionénak. Miért ment ki ismét, ilyen állapotban hagyva a könyvtárat? Maga látott hozzá, hogy összeszedje a könyveket, és remélte, hogy talál majd valami utalást arra, miért ment el a fiú. Talán Lupin és Black visszatértek az igazgató legutóbbi küldetéséből? Feltételezte, hogy felvették vele a kapcsolatot a hop-hálózaton keresztül.

Ugyanolyan valószínű, hogy felment a Griffendél toronyba. Fogalma sem volt, mitől lett Harry ennyire dühös, de talán csak azért ment el, hogy az éjszaka távol lehessen tőle. Nem tudott nem azon gondolkodni, hogy vajon mit mondhatott, amivel így kiborította a fiút.

Rájött, hogy a muglik mennyire másban hisznek, mint a varázslók, de tekintve a házasságuk körülményeit, miért ilyen rémítő a fiú számára a hűtlenség gondolata? Nem mintha panaszkodni akart volna. Eltekintve szegénytől és a botránytól, amit az ilyesmi okozhat, amennyiben gondatlanul kezelik a nyilvánosság előtt - és Merlin tudja, hogy a griffendélek mindig gondatlanok -, Perselusnak nem tetszett a gondolat, hogy bárkivel is osztozzon Harryn.

Majdnem két órával később hallotta, hogy nyílik a lakosztályuk ajtaja, és Harry, kezében a seprűjével, belépett a szobába. Valami furcsa okból kifolyólag a fiú piszkos volt, mintha sziklát mászott volna odakinn. Igaz, a kviddicspálya csupa sár volt, de ott biztosan nem járt az éjszakának ebben az órájában.

- Hol voltál? - kérdezte követelőzőve, mikor Harry belépett.

A fiú sokkal nyugodtabbnak tűnt, mint amikor Perselus utoljára látta, de még így is megugrott, mikor Perselus rákiáltott.

- Kint - válaszolt, nem szemtelenül, bár némileg óvatosan, ami Perselusnak nem tetszett. A nyelve hegyén volt, hogy pontot vonjon le a Griffendéltől, de megígérte magának, hogy a lakosztályukban soha nem teszi.

- Azt látom - állította, fogait csikorgatva.

Áthatóan nézett a fiúra, arra várva, hogy elmondja, hol járt. Ám Harry csupán hallgatagon nézett vissza rá.

Egy pillanat múlva a fiú kényelmetlenül fészkelődni kezdett, és félrenézett.

- Lefekszem - mormogta, és a hálószoza ajtaja felé indult.

Perselus meg akarta ragadni, hogy kirázza belőle a választ, de tudta, hogy ez nem vezetne sehova.

- Sinistra professzor nem fog többé zaklatni - mondta helyette.

Erre Harry megállt, és hátrafordult. Az arcán bizonytalanság futott végig.

Perselus összehúzta a szemöldökét.

- Ugye ezt akartad?

Harry bólintott.

- Nem kell találkoznom vele szombaton?

Undorítóan tapasztalatlannak hallatszott, és Perselus utálta magát, a rátörő birtoklási vágy miatt.

- Soha nem is kellett - válaszolta.

- Jó - mondta Harry. – Köszönöm.

Perselus csak bólintott egyet. - Szívesen.

Frusztrált csendben nézte végig, ahogy Harry eltűnik a hálósoba ajtaja mögött.